2009-2-RE

CAUSA 2009-2-RE

Número de registre 18-2009. Recurs d'empara

SENTÈNCIA DEL 7 DE SETEMBRE DEL 2009

BOPA núm. 65, del 16 de setembre del 2009

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 23 de gener del 2009, per la representació processal dels Srs. Miquel Àngel Adrán García i Óscar Sansa Milà, sots-oficials del Cos de Bombers, dels Srs. Abel Amigó Recasens, Christophe Cabarrot Rhodes, Jordi Gómez Compte, Jordi Marc Martínez Mora, Xavier Nuez Silva, Jordi Rossell Falcó, Josep Sanz Calvo, Jordi Serra Martin i Joan Turné Solà, tots ells bombers, i de l'Associació de Bombers d'Andorra (ABA), mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra l'aute del 19 de setembre del 2008, dictat pel batlle de guàrdia i contra la sentència del 18 de desembre del mateix any, dictada pel Tribunal Superior de Justícia, en el marc del procediment urgent i preferent, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, reconeguts a l'article 14 de la Constitució, i del dret a la inviolabilitat del domicili i del dret al secret de les comunicacions, reconeguts a l'article 15 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti a tràmit el recurs d'empara i que dicti una sentència que estimi l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets fonamentals esmentats i que adopti les "**mesures per tal de fer cessar la vulneració, en la mesura del possible**, i s'adoptin també **mesures per a reposar, també en la mesura del possible, els drets fonamentals vulnerats dels recurrents**";

Vista la Constitució, especialment els articles 14, 15, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 27 d'abril del 2009 que va admetre a tràmit la causa, sense efectes suspensius. Aquest aute es va notificar a la representació processal dels recurrents, a les representacions processals dels Srs. Jordi Boixader Español i Sergi Flucha Verges, director i director adjunt, respectivament, del Departament de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvament, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit de contesta presentat, el 13 de maig del 2009, pel Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 14 de maig del 2009, per la representació processal dels Srs. Jordi Boixader Español i Sergi Flucha Verges, respectivament, director i director adjunt del Departament especial de Prevenció i Extinció d'Incendis;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Herrero de Miñón;

Antecedents

Primer

El 20 d'agost del 2008, els recurrents actuals esmentats van presentar, davant el batlle de guàrdia, una demanda, a substanciar pel procediment urgent i preferent, establert a l'article 41.1 de la Constitució, per unes presumptes lesions als seus drets fonamentals a la intimitat, a l'honor i a la imatge, reconeguts a l'article 14 de la Constitució, i als drets a la inviolabilitat del domicili i al secret de les comunicacions, reconeguts a l'article 15 de la Constitució.

Segons es desprèn d'aquesta demanda, el 13 d'agost del mateix any, el director adjunt del Departament especial de Prevenció i Extinció d'Incendis, acompanyat de dos policies, en el marc d'una denúncia verbal per un presumpte furt contra persones desconegudes, es van personar a la caserna de Canillo, van fer fotografies de les dependències, van obrir els armaris individuals dels bombers, sense consentiment dels interessats i sense una autorització judicial prèvia, es van endur documents que es trobaven penjats en un taulell de suro i papers que contenien les papereres.

Convé precisar de manera incidental, per a una millor comprensió dels antecedents, que el director adjunt esmentat havia estat afectat a la caserna de bombers de Canillo des del 2000 fins al seu nomenament com a director adjunt, on disposava de quatre armariets personals. Aquests armariets van ser utilitzats activament fins el mes de novembre del 2007, moment a partir del qual només els utilitzava puntualment, mantenint-hi les seves pertinences.

Més tard, aquell mateix dia, el director adjunt es va personar novament a la caserna de Canillo i es va endur la torre de l'ordinador i va demanar que els bombers de guàrdia apuntessin aquest fet en el llibre d'incidències. En aquest ordinador els bombers, prèvia autorització del Departament, hi tenien carpetes personals que contenien comunicacions i dades d'informació diversa, d'ordre personal, privat i familiar.

Segon

El 19 de setembre del 2008, el batlle de guàrdia va dictar un aute mitjançant el qual declarava que els armaris individuals de la caserna no poden ser assimilats al domicili constitucionalment protegit. Arran de la denúncia verbal realitzada pel director del Departament especial de Prevenció i Extinció d'Incendis, el director adjunt, acompanyat del Servei de Policia, només va obrir els armaris individuals a ell assignats, dels quals detenia la clau sense obrir-ne cap més, i van procedir a la inspecció ocular dels llocs; que el director adjunt actuava com a superior jeràrquic dels bombers presents en la caserna i amb l'autoritat suficient i necessària mandatat pel seu director per autoritzar l'entrada i la inspecció ocular del Servei de Policia; que la documentació lliurada era seva, així com algun document penjat al taulell d'anuncis de la sala de control. Pel que fa a l'ordinador, el batlle de guàrdia va declarar que l'ordinador era d'ús col·lectiu i que no es pot considerar que tingués una condició de privacitat, ja que era a l'abast d'una pluralitat de persones que treballaven a la caserna. A més, no consta que el Servei de Policia hagi analitzat el contingut del disc dur de l'ordinador esmentat.

Per tant, el batlle de guàrdia va desestimar la demanda formulada en no desprendre's dels autes les vulneracions dels drets al·legades.

Tercer

La representació processal dels demandants va presentar, aleshores, un recurs d'apel·lació contra la resolució del batlle de guàrdia i va adduir, a més a més, que s'havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció per tal com el batlle no hauria practicat unes proves que haguessin estat aclaridores per demostrar la manca de titularitat dels armaris individuals oberts i hauria valorat la prova de manera errònia.

Quart

Mitjançant sentència del 18 de desembre del 2008, notificada a la part recurrent el 22 de desembre següent, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va acordar desestimar el recurs d'apel·lació esmentat en el marc del procediment urgent i preferent i va imposar als demandants el pagament de les despeses processals causades en el recurs.

En la seva sentència, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, després d'exposar el contingut de la legislació i la jurisprudència relativa als procediments de protecció dels drets fonamentals, declara que els fets de la demanda formulada pel tràmit del procediment urgent i preferent són objecte d'un procediment penal contra persones desconegudes, iniciat després de la denúncia del director adjunt per presumpte furt, més concretament unes diligències prèvies instruïdes per la Batllia i que encara estan en tràmit i que per aquest motiu li està prohibit pronunciar-se sobre si els fets relatats en la demanda van suposar o no la vulneració dels drets fonamentals a la intimitat, a la inviolabilitat del domicili i al secret de les comunicacions.

Cinquè

El 23 de gener del 2009, la representació processal dels Srs. Miquel Àngel Adrán García i Óscar Sansa Milà, sots-oficials del Cos de Bombers, dels Srs. Abel Amigó Recasens, Christophe Cabarrot Rhodes, Jordi Gómez Compte, Jordi Marc Martínez Mora, Xavier Nuez Silva, Jordi Rossell Falcó, Josep Sanz Calvo, Jordi Serra Martin i Joan Turné Solà, tots ells bombers, i de l'Associació de Bombers d'Andorra (ABA), va interposar un recurs d'empara en què al·legava que els fets ocorreguts el 13 d'agost del 2008 ressenyats anteriorment vulneraven els drets reconeguts als articles 14 i 15 de la Constitució.

Pel que fa al contingut de l'aute del batlle de guàrdia, aquesta part manifesta que atesa la seva implicació com a part denunciant, la presència del director adjunt del Cos de Bombers no pot

legitimar la perquisició i l'escorcoll portats a terme. Les actuacions impugnades haguessin hagut de realitzar-se d'acord amb les disposicions del Codi de procediment penal, és a dir, efectuant les comunicacions i notificacions degudes i recollint el consentiment dels afectats presents que estaven ocupant uns espais d'ús privatiu, encara que fos per raó de la seva feina. Així mateix, no es pot no reconèixer el caràcter privat de la documentació i de les dades personals dels bombers pel fet que l'ordinador fos d'ús col·lectiu.

Tots aquests fets impugnats queden admesos tant pels directors del Departament especial de Prevenció i Extinció d'Incendis com pel Servei de Policia (documents annexats 7, 8 i 9). Per tant, la vulneració dels drets dels articles 14 i 15 de la Constitució està acreditada.

Aquesta part cita resolucions diverses del Tribunal Europeu dels Drets Humans mitjançant les quals es conformen els conceptes de vida privada i de domicili, la seva protecció i els límits de la seva ingerència. Més concretament, cita la sentència Niemietz c/ Alemanya del 16 de desembre de 1992, de la qual es desprèn, segons el seu parer, que "la vida privada també està coberta i protegida en el camp de les activitats professionals de la persona; com es dóna el cas de present, dins del marc d'una relació de feina, en espais utilitzats per diverses persones, però que tenen a veure estrictament i rigorosament amb la vida privada". Aquesta noció ha d'interpretar-se tenint en compte els avenços constants de la tecnologia, dels mitjans d'informació, de comunicació i l'evolució de les relacions interpersonals.

Pel que fa a la sentència de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, aquesta part considera que el seu contingut trenca la seva línia jurisprudencial anterior, ja que ni tan sols ha jutjat els fets denunciats, sinó que s'ha limitat a afirmar que el procediment urgent i preferent queda reservat pels casos en què la hipotètica vulneració del dret fonamental no integri una infracció criminal. Segons el parer de la part recurrent, aquesta decisió provoca la seva indefensió, motiu pel qual ha interposat un incident de nul·litat d'actuacions davant la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia que està en curs de resolució. En efecte, considera que aquest Tribunal, actuant com a segona instància del procediment urgent i preferent, no pot eximir-se d'examinar la vulneració dels drets fonamentals esmentats, hi hagi o no unes diligències prèvies obertes.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que admeti a tràmit el recurs d'empara i que dicti una sentència que estimi l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets fonamentals esmentats i que adopti les "**mesures per tal de fer cessar la vulneració, en la mesura del possible,** i s'adoptin també **mesures per a reposar, també en la mesura del possible, els drets fonamentals vulnerats dels recurrents**."

Sisè

El 27 d'abril del 2009, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit aquest recurs d'empara, sense efectes suspensius, i va traslladar la causa al Ministeri Fiscal i a la part adversa en el procediment a quo per tal que manifestessin allò que creguessin convenient.

Setè

El 13 de maig del 2009, el Ministeri Fiscal va presentar un escrit en què considera que, en primer lloc, pel que fa a la vulneració del dret a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en dret, considera que les resolucions objecte de recurs contenen un raonament mínim suficient i, per tant, la decisió no és arbitrària. Així mateix, tampoc s'observa cap incongruència omissiva contenint una privació o una disminució de l'exercici real i efectiu dels drets d'al·legació i de defensa en el procés. En aquesta causa, el Tribunal Superior de Justícia indica molt clarament que els fets objecte de la demanda són objecte d'un procediment penal encara en tràmit, raó que impedeix pronunciar-se sobre si aquests fets van suposar o no la vulneració dels drets fonamentals a la intimitat, a la inviolabilitat del domicili i al secret de les comunicacions.

En segon lloc, pel que fa a aquests darrers drets esmentats, el Ministeri Fiscal considera que aquesta demanda és prematura, ja que les objeccions de constitucionalitat que addueixen encara poden plantejar-se i ser objecte de resolució per part dels tribunals que les han de conèixer. Per tant, no s'ha esgotat la via judicial prèvia que impedeix l'admissió a tràmit d'aquesta pretensió. El Ministeri Fiscal, citant el Tribunal Constitucional mateix, afegeix que, els ciutadans tenen el deure jurídic de suportar una investigació policial iniciada i desenvolupada sota l'autoritat judicial, perquè aquesta actuació dels poders públics forma part de l'estructura indispensable d'un Estat de dret orientat a garantir la seguretat i la llibertat ciutadana, salvat que en el decurs d'aquesta investigació es produís una imputació injustificada o un perjudici real sense les garanties previstes en l'article 10 de la Constitució.

El Ministeri Fiscal demana, per tant, la desestimació d'aquest recurs, ja que allò que realment pretenen els recurrents és una revisió i reforma de les consideracions jurídiques adoptades en les resolucions objecte de recurs.

Vuitè

El 14 de maig del 2009, la representació processal dels Srs. Jordi Boixader Español i Sergi Flucha Verges, director i director adjunt del Departament especial de Prevenció i Extinció d'Incendis, respectivament, considera, en un primer punt, que la part adversa va presentar un incident de nul·litat d'actuacions contra la sentència del 18 de desembre del 2008 del Tribunal Superior de Justícia i no va anar directament davant el Tribunal Constitucional, així, havia perdut aquest tràmit i

l'acció li havia prescrit. Per tant, de forma subsidiària, demana que aquest recurs d'empara es declari extemporani per la vulneració dels drets altres que el dret a la jurisdicció.

Pel que fa al fons de l'assumpte, aquesta part destaca que el Tribunal Superior de Justícia va efectuar un important exercici pedagògic a l'hora d'exposar degudament els motius del seu pronunciament. Efectivament, la demanda recau paral·lelament a la instrucció d'unes diligències prèvies en virtut d'una denúncia per un presumpte delicte de furt instada contra persones desconegudes, per tant, els tribunals no es poden pronunciar sobre la vulneració dels drets fonamentals dels demandants, ja que és una matèria que s'haurà d'instar i valorar en el marc de les diligències prèvies esmentades. Així doncs, no hi ha cap vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Pel que fa al procediment urgent i preferent, com declara el Tribunal Superior de Justícia, és un procediment excepcional i subsidiari dels procediments ordinaris que en aquest cas, segons el parer d'aquesta part, ha estat utilitzat com una defensa a la denúncia interposada pel director adjunt quan aquest va constatar que les seves taquilles i armaris, així com documentació i objectes personals, havien estat sostrets per una o diverses persones desconegudes. És en aquest context que la intervenció policial es va dur a terme, tal com detalla l'informe del director del Servei de Policia. I, els recurrents no poden pretendre que s'analitzin unes actuacions que es troben encaixades en el marc d'unes diligències prèvies de caràcter penal, únicament al tribunal que hagi de jutjar els fets, una vegada el procediment establert finalitzat, li correspondrà determinar si s'ha produït o no la vulneració dels drets fonamentals a la intimitat, a la inviolabilitat del domicili i al secret de les comunicacions en el marc de l'actuació feta pels agents del Servei de Policia després de la denúncia del director adjunt del Servei de Bombers.

Aquesta part, entre altres precisions, destaca que l'ordinador i els altres objectes incautats es troben sota la custòdia de la Batllia i que l'informe redactat pel director del Servei de Policia relata de manera clara i precisa el procediment emprat, així com la seva plena conformitat a la legalitat.

Així mateix, cal destacar que l'aute del 19 de setembre del 2008, declara que de la instrucció no es desprèn que s'haguessin obert altres armaris individuals que no fossin aquells que el denunciant tenia assignats en la seva etapa de sots-oficial i de cap altre de la caserna de Canillo. Els recurrents volen legitimar l'obertura i la nova assignació de les taquilles amb motiu de la continuïtat i la necessitat del Cos de Bombers. Ara bé, ningú va demanar el consentiment del titular de les taquilles, ni tan sols se li va fer saber. Semblaria, doncs, que no apliquen els mateixos criteris que demanen per a ells.

Finalment, aquesta part afegeix que pot haver-hi una manca de legitimació per part dels recurrents, els quals en cap moment han acreditat, ni han justificat la seva afectació pels drets presumptament vulnerats. Més enllà, l'Associació de Bombers d'Andorra manca clarament d'aquesta legitimació.

Així mateix, cita la jurisprudència del Tribunal Constitucional del 20 de desembre del 2007 (causa 2007-15-RE) en què s'estableix que un ciutadà té el deure jurídic de suportar una investigació judicial i destaca que de la sentència del Tribunal Superior de Justícia es desprèn que el procediment urgent i preferent queda reservat pels casos en què la hipotètica vulneració del dret fonamental no integri una infracció criminal.

Per acabar, demana que s'admeti aquest escrit, es desestimi íntegrament el recurs d'empara 2009-2-RE i es ratifiquin els pronunciaments de la sentència del 18 de desembre del 2008. En congruència, es demana la condemna en costes, juntament amb els honoraris d'advocat i de procurador a la part recurrent.

Novè

El 3 de juny del 2009, la representació processal dels Srs. Jordi Boixader Español i Sergi Flucha Verges, director i director adjunt del Departament especial de Prevenció i Extinció d'Incendis, respectivament, el 4 de juny del 2009, la representació processal dels recurrents, i, el 5 de juny del 2009, el Ministeri Fiscal, van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen, substancialment, els arguments i les al·legacions contingudes en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

El Tribunal Constitucional considera que el recurs d'empara ha estat plantejat de manera oportuna, ja que la sentència del Tribunal Superior de Justícia, en el marc del procediment urgent i preferent, es va notificar el 22 de desembre del 2008 i aquest recurs d'empara es va registrar al Tribunal Constitucional el 23 de gener del 2009, és a dir, quinze dies hàbils exactament.

Pel que fa a la legitimació dels recurrents, aquesta resulta evident en el decurs de tots els tràmits processals davant la jurisdicció ordinària en la qual han estat part, sense que sigui rellevant la discutible idoneïtat de l'Associació de Bombers d'Andorra a efectes de compareixença processal.

Segon

De les al·legacions de totes les parts implicades se'n deriven quatre qüestions que cal resoldre.

En primer lloc, si, com afirmen el Tribunal Superior de Justícia i el Ministeri Fiscal, existeix una prejudicialitat penal que va impedir resoldre la vulneració plantejada mitjançant el recurs extraordinari, establert a l'article 41 de la Constitució.

Efectivament, d'acord amb l'article 8 de la Llei qualificada de la Justícia "L'existència d'una qüestió prejudicial penal, sempre que la seva prèvia resolució sigui imprescindible per a la resolució d'un judici civil o administratiu, comportarà la suspensió del procediment fins que aquella no hagi estat resolta per l'òrgan penal competent". Això suposa allò que la doctrina processalista ha denominat una crisi del procediment suspès i, per consegüent, la prejudicialitat penal ha de ser interpretada de manera restrictiva i la jurisprudència andorrana s'ha pronunciat en aquest sentit (veure per ex. l'aute del Tribunal Superior de Justícia del 28 de setembre de 1998).

Així, la suspensió del procediment civil o administratiu, amb motiu de la prejudicialitat penal pendent, requereix, d'acord amb uns criteris avalats per la jurisprudència, dues condicions. D'una banda, cal l'admissió a tràmit d'una querella o d'una denúncia o la incoacció d'un sumari per l'òrgan de la jurisdicció penal escaient. A sensu contrario, així se'n desprèn de l'aute del Tribunal Superior de Justícia del 16 de febrer de 1995. D'altra banda, cal una connexió directa amb l'objecte del procés, de manera que la resolució de la qüestió penal condicioni la resolució del procés civil o administratiu. Això es desprèn dels autes del Tribunal Superior de Justícia del 29 de setembre de 1994 i del 28 de setembre de 1998, citat anteriorment.

En aquesta causa, és cert que va existir una denúncia prèvia dels fets que són objecte del procés penal i que la intervenció del Servei de Policia va tenir lloc en relació amb unes diligències prèvies certes en funció d'aquella denúncia. Tanmateix, no consta que aquesta denúncia hagués estat admesa per cap òrgan judicial competent. També, és evident que la resolució del procediment urgent i preferent per a la protecció dels drets fonamentals en qüestió no té res a veure amb el fet que s'hagués produït o no un delicte contra la propietat de tercers que és sobre el que versa la qüestió penal pendent. Per consegüent, no existeix cap condicionament entre el procés penal relatiu al delicte contra la propietat esmentat i el procés relatiu als drets constitucionals a la intimitat i a la privacitat del domicili.

Per tant, no és procedent l'al·legació de la prejudicialitat penal per a no entrar en el fons de l'assumpte objecte tant del procediment urgent i preferent de l'article 41 de la Constitució com en aquest recurs d'empara, sempre preferent si s'interposa en el moment oportú, com és en aquest cas.

Tercer

La segona qüestió que hem d'examinar és si la intervenció administrativa, per part del superior jeràrquic dels bombers i del Servei de Policia es va fer amb una autorització judicial. Dels antecedents se'n deriva que aquest no va ser el cas i que la relació al·legada amb unes diligències prèvies no va conduir a una autorització judicial formal, ni tan sols consta que l'autoritat judicial tingués coneixement d'aquesta intervenció. En els antecedents esmentats també consta que el registre es va efectuar sense el coneixement dels interessats. I el fet que els objectes intervinguts estiguin sota la custòdia judicial després de la seva intervenció pel Servei de Policia, no subsana la carència d'autorització judicial necessàriament prèvia a aquesta intervenció.

Els defenents al·leguen que es tracta d'una actuació policial ordinària que els administrats tenen el deure jurídic de suportar. Tanmateix, és clar que aquest deure jurídic té els seus límits en els drets constitucionalment reconeguts i en les garanties processals establertes per a la intervenció sobre aquests drets. L'article 15 de la Constitució reconeix el dret a la inviolabilitat del domicili i el dret al secret de les comunicacions que només pot ser omès en cas de delicte flagrant o en virtut d'una autorització judicial. Ni aquesta darrera va existir, ni una denúncia contra una persona desconeguda sobre fets no determinats pot equiparar-se a un delicte flagrant. Així mateix, d'acord amb la sentència del 31 de maig del 2005, Vetter c/ França (TEDH/2005/59) la cobertura legal per a una intervenció en la intimitat de la vida privada requereix ser expressa, cosa que no va ser en aquest cas.

Per aquests motius hem de concloure que la intervenció administrativa i policial sobre l'ordinador va ser una mera via de fet que els administrats no tenen cap deure jurídic de suportar.

Quart

Del que acabem d'esmentar es deriva que la intervenció i el registre mitjançant una simple via de fet d'armariets i de carpetes privades de l'ordinador dels bombers recurrents va poder vulnerar els drets constitucionals reconeguts als articles 14 i 15 de la Constitució.

En efecte, hem de considerar que els armariets d'un establiment públic en què els treballadors col·loquen objectes personals i els suports informàtics d'ús privat, contenen elements que afecten la seva intimitat i, per consegüent, estan protegits pels articles 14 i 15 de la Constitució.

Ara bé, és un fet provat, d'acord amb l'aute del 19 de setembre del 2008 del batlle de guàrdia, que

el director adjunt del Departament especial de Prevenció i Extinció d'Incendis, acompanyat del Servei de Policia, només va obrir els armaris individuals que li havien estat assignats, dels quals detenia les claus i que encara utilitzava, sense obrir-ne cap més, cosa que no correspon revisar a aquest Tribunal, conformement a l'article 91 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional. Les actuacions contingudes en l'expedient són suficients perquè no calgui requerir les actuacions complementàries contemplades a aquest efecte a l'article 35.2 de la Llei qualificada esmentada.

Per consegüent, no existeix, segons el parer d'aquest Tribunal Constitucional, una base fàctica per declarar la vulneració de la intimitat del domicili, sigui quina sigui l'extensió que, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Europeu del Drets Humans, es donés a aquest concepte.

Per contra, també és un fet provat que el director adjunt del Departament especial de Prevenció i Extinció d'Incendis va prendre possessió de la torre de l'ordinador d'ús col·lectiu, el qual contenia les carpetes individuals i personals dels bombers de la caserna de Canillo i aquest fet constitueix la base d'una vulneració de la privacitat de les comunicacions, protegida en l'article 15 de la Constitució amb independència del fet que després aquestes carpetes s'obrissin o no.

Tot i que els drets reconeguts en els articles 14 i 15 de la Constitució estan íntimament lligats entre sí i aquest és el cas de la intimitat i de les comunicacions, ni el dret a l'honor, ni el dret a la pròpia imatge estan afectats en aquesta causa.

Cinquè

No es pot considerar que pel fet que els tribunals que han enjudiciat el cas no hagin apreciat la vulneració, que sí ha estimat aquest Tribunal Constitucional en via d'empara, s'hagi vulnerat el dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

El dret a la jurisdicció no suposa el dret a que el jutge doni la raó a aquell que dedueix la seva pretensió davant d'ell. Encara que aquella decisió no pugui ser revocada en una instància superior, sempre i quan no sigui arbitrària. El dret a la jurisdicció implica que la pretensió processal sigui satisfeta mitjançant una resolució fonamentada i suficientment raonada i aquest és el cas de les decisions judicials objecte de recurs, tot i que aquest Tribunal Constitucional no les confirmi pel que fa al fons de la qüestió jutjada.

Per consegüent, no s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció dels recurrents, reconegut a l'article 10 de la Constitució, no obstant això, s'ha vulnerat els seus drets a la intimitat i al secret de les

comunicacions, reconeguts en els articles 14 i 15 de la Constitució.

Sisè

Pel que fa a les peticions diverses de la part recurrent, l'atorgament parcial mateix de l'empara i la seva notificació les satisfà.

Pel que fa al cessament immediat de les intervencions il·lícites dutes a terme, és un fet que es tracta d'actes conclusos.

Pel que fa a la restitució i retorn de les carpetes informàtiques i de les comunicacions que es troben sota custòdia judicial, correspon prendre aquesta decisió, a la llum d'aquesta sentència, al jutge que ha de resoldre la causa penal pendent.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Declarar que s'han vulnerat el dret a la intimitat i el dret al secret de les comunicacions, reconeguts en els articles 14 i 15 de la Constitució.

Segon

Atorgar l'empara sol·licitada pel que fa a les vulneracions esmentades en el punt precedent.

Tercer

Declarar que els recurrents tenen dret a ser indemnitzats pels perjudicis soferts.

Quart

No es condemna en costes.

Cinquè

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal dels Srs. Miquel Àngel Adrán García i Óscar Sansa Milà, sots-oficials del Cos de Bombers, dels Srs. Abel Amigó Recasens, Christophe Cabarrot Rhodes, Jordi Gómez Compte, Jordi Marc Martínez Mora, Xavier Nuez Silva, Jordi Rossell Falcó, Josep Sanz Calvo, Jordi Serra Martin i Joan Turné Solà, tots ells bombers, i de l'Associació de Bombers d'Andorra (ABA), a la representació processal dels Srs. Jordi Boixader Español i Sergi Flucha Verges, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 7 de setembre del 2009.

Carles Viver Pi-Sunyer Pierre Subra de Bieusses

President

Vicepresident

Miguel Herrero de Miñón